

Hebreeën 12

1 Daarom dan, laten ook wij, nu wij zulk een grote wolk van getuigen rondom ons hebben, afleggen alle last en de zonde, die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen, die voor ons ligt.

Na de opsomming van de geloofsdaden van toegewijde mannen Gods, die evenals Elia, slechts mensen waren zoals wij, begint Hebr. 12 met een krachtig: *Daarom dan ... laten ook wij ..*

Wij bevinden ons in de arena en deze geloofshelden bevinden zich in de hemelse gewesten ver weg van ons.

Zij vuren ons als het ware aan op de tribunes rondom deze arena – door hetgeen wij van hen gelezen hebben in het vorige hoofdstuk - om met volharding de wedloop te lopen.

En bij zo'n wedloop dienen we af te leggen alle last (die immers niet past bij het lopen van een wedloop), én de zonde, die ons zo licht in de weg staat.

Er kunnen zaken of dingen zijn, die men geen zonde kan noemen maar wel een last kunnen zijn, doordat zij bijvoorbeeld onnodig veel tijd roven, die wij anders nuttiger zouden kunnen besteden.

Niet alleen alle last zullen wij afleggen om soepel, behendig en vrij de wedloop te kunnen lopen, maar ook alles, waarvan wij weten dat het zonde is.

We zullen al deze ballast – zoals vers 1 het noemt - afleggen.

De zonde is als een kledingstuk dat de lopers hindert en dus dient te worden afgelegd. Het gaat erom niet achterom te kijken maar met volharding de wedloop te lopen die voor ons ligt.

2a Laat ons oog daarbij alleen gericht zijn op Jezus.

Nadat de lopers eerst gehoord hebben in hoofdstuk 11 over de geloofsgetuigen, richten zij zich nu geheel op het grote voorbeeld: Jezus.

2b De leidsman en voleinder des geloofs, die, om de vreugde, welke voor Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods.

Hier in Hebr. 12:2 wordt Jezus de Leidsman en Voleinder des geloofs genoemd. Van begin tot eind wil Hij onze Leidsman zijn in het geloof.

Hij heeft het kruis op zich genomen... niet alleen toen Hij de weg naar Golgotha ging maar Hij droeg het kruis al elke dag daarvoor want Hij zegt immers in Luc. 9:23

Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij.

Hij nam, om de vreugde die voor Hem lag, het kruis op, en die vreugde was *niet alleen* dat Hij op de troon bij de Vader zou zitten maar die vreugde was ook, zoals in Hebr. 2:10 staat - dat Hij vele zonen tot heerlijkheid wil leiden, namelijk dat zij vol worden van de vrucht van de Geest en zó op Hem lijken.

Hij zag zijn bruid, die deel krijgt aan Zijn natuur, al in alle eeuwigheden bij Zich.

Zoals een jongeman zich verblijdt over zijn verloofde, die hij straks zal gaan huwen, zo zag ook Jezus al zijn stralende bruid en Hij nam – om de vreugde die voor Hem lag – het kruis op zich.

De schande niet achtende ... nee, die woog niet op tegen de heerlijkheid die kwam ... en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods en dat is de ereplaats bij de Vader. Daar zit onze Here Jezus Christus!

3 Vestigt uw aandacht dan op Hem, die zulk een tegenspraak van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet door matheid van ziel verslapt.

Jezus heeft veel tegenspraak ondervonden van zondaren, vooral van godsdienstige zondaren zoals de Farizeeërs maar Hij heeft die tegenspraak – zulk een tegenspraak – tegen zich verdragen.

Op Hem zullen wij onze aandacht vestigen, ook als wij tegenspraak ondervinden. Juist door onze aandacht op Hem te vestigen, verslappen wij niet.

4 Gij hebt nog niet ten bloede toe weerstand geboden in uw worsteling tegen de zonde,

In Gethsemané verscheen bij Jezus een engel uit de hemel om Hem kracht te geven, juist toen het bij Hem ten bloede toe ging in zijn strijd; zo zullen ook wij kracht uit de hoge krijgen in onze strijd.

Weerstand bieden: en dat kan met het schild des geloofs, waarmee wij alle brandende pijlen van de boze zullen kunnen doven.

5 En gij hebt de vermaning vergeten, die tot u als tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht de tuchtiging des Heren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt,

6 Want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here, en Hij kastijdt iedere zoon, die Hij aanneemt.

We zullen de vermaning niet vergeten, dat de Here ons liefheeft, als Hij ons tuchtigt. Hij bestraft en tuchtigt ons, als wij iets verkeerd zeggen of doen, maar dat doet Hij om ons weer op de rechte weg te helpen.

7 Als tuchtiging hebt gij dit te dragen: God behandelt u als zonen. Want is er wel een zoon, die door zijn vader niet getuchtigd wordt?

Jezus is de Zoon van God en wij zijn door genade geadopteerde zonen van God. Een echte vader voedt zijn zonen niet slap maar met de nodige discipline op.

8 Blijft gij echter vrij van de tuchtiging, welke allen ondergaan hebben, dan zijt gij bastaards, en geen zonen.

Een bastaard is een buiten echtelijk kind. En hoewel van dezelfde vader werden deze bastaards vroeger gescheiden gehouden van de echte zonen. De echte zonen kregen een disciplinaire opvoeding.

9 Voorts, de tuchtiging van onze vaders naar het vlees hebben wij ondergaan en wij zagen tegen hen op; zullen wij ons dan niet nog veel meer onderwerpen aan de Vader der geesten, en leven?

Laten we ons dus onderwerpen aan de liefdevolle tuchtiging van onze hemelse Vader, en niet verslappen, als wij bestraft worden maar als een stuiterbal weer omhoog veren, de tucht aannemen en verder gaan.

10 Want zij hebben ons voor luttele dagen naar hun beste weten getuchtigd, maar Hij doet het tot ons nut, opdat wij deel verkrijgen aan zijn heiligheid.

Gods tuchtiging is tot ons nut, met als doel, dat wij deel krijgen aan zijn heiligheid. God wil ons zo graag deelgenoot maken van alle heerlijkheid die in Hem Zelf is, van zijn deugden, van zijn natuur.

Hij voedt ons op met discipline opdat wij deel zullen krijgen aan Zijn heiligheid en niet minder.

11 Want alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen vreugde, maar smart te brengen, doch later brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid.

Deze opvoeding komt soms bij ons pijnlijk over maar brengt later vruchten voort. Er staat hier: " ... doch later brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid."

Dus eerst oefening, en dan resultaat. Wat brengt het ons? Een vreedzame vrucht: Gods vrede en rust onder alle wisselende omstandigheden van het leven.

De Willibrord vertaling geeft dit vers als volgt weer:

Tucht is nooit prettig; op het moment zelf is er meer verdriet dan blijdschap, maar op de lange termijn levert ze voor

degenen die zich door haar lieten vormen, de heilzame vrucht op van een heilig leven.

En nu haalt de schrijver van de Hebreeën brief een tekst aan uit Jesaja 35:3 waar staat: Sterkt de slappe handen en verstevigt de knikkende knieën.

12 Heft dan de slappe handen op en strekt de knikkende knieën.

Weg met de slaphed en strek de knieën tot een vaste gang.

13 En maakt een recht spoor met uw voeten, opdat hetgeen kreupel is niet uit het lid gerake, doch veeleer geneze.

Hier de aansporing om een recht spoor te maken met onze voeten; dat brengt innerlijke genezing en voorkomt erger.

14 Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien.

We worden hier aangespoord om twee belangrijke zaken na te jagen:

(1) vrede met allen ... en een ander schriftwoord zegt: houdt zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, vrede met alle mensen.

(2) We zullen ook jagen naar de heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien. We laten de Schrift spreken en staan voor wat zij zegt: zonder heiliging zal niemand van ons de Here zien.

En niemand is niemand. Hier zien we hoe belangrijk het is om te jagen naar de heiliging.

De Willibrord vertaling zegt het ook duidelijk, namelijk zo:

Streeft naar vrede met alle mensen, en naar een heilig leven, want zonder dat zal niemand de Heer zien.

15 Ziet daarbij toe, dat niemand verachtere van de genade Gods, dat er geen bittere wortel opschiet en verwarring sticht, en daardoor zeer velen zouden besmet worden.

Door iets tegen een ander te krijgen, b.v. doordat een broeder of zuster iets krenkend tegen ons gezegd heeft, kan bitterheid ontstaan.

Dan gaat men er over praten wat die of die gezegd of gedaan heeft en worden ook anderen besmet door die bitterheid. Er staat zelfs: zeer velen.

Die bitterheid heeft dan wortel geschoten in het hart en moet met wortel en al er uitgetrokken worden.

Dat kan, als we er aan denken, wat God ons allemaal vergeven heeft in ons leven en dan rekenen wij de ander het kwade niet toe maar wij gaan hem of haar in ons hart zegenen.

De Willibrord vertaling zegt het weer duidelijk namelijk:

Laat geen bitter, schadelijk onkruid opkomen dat uw hele gemeente vergiftigt.

16 Laat niemand een hoereerder zijn, of onverschillig als Esau, die voor één spijze zijn eerstgeboorterecht verkocht.

Ons eerstgeboorterecht is, dat wij als zonen van Hem geadopteerd zijn, maar we kunnen dit eerstgeboorterecht door onverschilligheid verkopen. Voor slechts één spijze verkocht Esau zijn eerstgeboorterecht.

Eens kwam Ezau vermoeid van het jagen terug in de tenten van zijn familie en hij zag, dat Jakob een smakelijk gerecht had gekookt.

Dat staat in Gen. 25:30 en verder. Hij verkocht zijn eerstgeboorterecht aan Jakob en van die onverschilligheid kreeg hij later berouw.

17 Want gij weet, dat hij later, toen hij toch de zegen wilde erven, afgewezen werd, want toen vond hij geen plaats voor berouw, hoewel hij het onder tranen zocht.

In de verzen 18 t/m 21 wordt weergegeven, waar wij niet tot genaderd zijn en in de verzen 22 t/m 24 wordt weergegeven, waar wij wel tot genaderd zijn.

De schrijver schildert weer de grotere heerlijkheid van het nieuwe verbond af als de werkelijkheid tegenover die van het oude verbond als de schaduw.

18 Want gij zijt niet genaderd tot een tastbaar en brandend vuur, tot donkerheid, duisternis en stormwind.

19 Tot het geklank van een bazuin en tot het geluid van een stem, bij het horen waarvan zij verzochten, dat niet verder tot hen gesproken werd;

20 Want zij konden dit bevel niet dragen: Zelfs als een dier de berg aanraakt, zal het worden gestenigd.

21 En zo ontzaglijk was het verschijnsel, dat Mozes zeide: Ik ben enkel vreze en beving.

De verschijnselen, genoemd in de verzen 18 t/m 21 horen bij God, maar het innerlijk van God geeft aan, wie Hij is.

Als Mozes op de berg aan God vraagt: "Doe mij toch uw heerlijkheid zien" lezen we in Ex. 34:6

De Heere ging aan hem voorbij en riep: Here, Heere, God, barmhartig, genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw.

In vers 22 t/m 24 wordt duidelijk, waar wij wel tot genaderd zijn:

22 Maar gij zijt genaderd tot de berg Sion, tot de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem, en tot tienduizendtallen van engelen.

Ons geestelijk oog ziet op deze berg Sion de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem.

Daar zijn ook tienduizendtallen van engelen en deze dienende geesten worden uitgezonden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven.

23 En tot een feestelijke en plechtige vergadering van eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de hemelen, en tot God, de Rechter over allen, en tot de geesten der rechtvaardigen, die de voleinding bereikt hebben.

Deze geesten der rechtvaardigen, die de voleinding bereikt hebben, zijn de

eerstelingen onder Gods schepselen die al boven zijn. (Jac. 1:18).

Zij vormen een feestelijke en plechtige vergadering. Zij hebben de voleinding bereikt: ze zijn aan Jezus' beeld gelijkvormig geworden.

Om een menselijke beeld te gebruiken: een eurocent heeft gelijke vormen als een hele euro. De hele euro blijft de grootste maar de cent heeft zijn vormen.

24 En tot Jezus, de middelaar van een nieuw verbond, en tot het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan Abel.

Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus. 1 Tim. 2:5

Het bloed van Abel roept om wraak maar het bloed van Jezus roept om verzoening.

25 Ziet dan toe, dat gij Hem, die spreekt, niet afwijst. Want als genen niet ontkomen zijn, toen zij Hem afwezen, die zijn godsspraak op aarde deed horen, hoeveel te minder wij, als wij ons afwenden van Hem, die uit de hemelen spreekt.

We hebben geen zwijgende God maar een sprekende God. Hij spreekt uit de hemelen tot ons. Hij spreekt door zijn woord en Hij spreekt door zijn Geest in ons hart en soms spreekt Hij door anderen tot ons. En dan weten we het: dit is Gods stem.

26 Toen heeft zijn stem de aarde doen wankelen, doch thans heeft Hij een belofte gegeven, zeggende: Nog eenmaal zal Ik niet slechts de aarde, maar ook de hemel doen beven.

Die belofte staat in Haggai 2:7 waar staat:

Want zo zegt de Here der heerscharen:
Een ogenblik nog, een korte wijle, dan
zal Ik de hemel en de aarde, de zee en
het droge doen beven.

*27 Dit: nog eenmaal, doelt op een
verandering der wankele dingen als van
iets, dat slechts geschapen is, opdat blijve,
wat niet wankel is.*

Een gedicht luidt:

Al het zichtbare is slechts tijdelijk
Al het aardse zal vergaan.
Maar de vruchten van Uw Geest Heer
Die zullen altijd bestaan.
Daarmee wil ik mij bekleden
Stralend zo ten hemel gaan.

*28 Laten wij derhalve, omdat wij een
onwankelbaar koninkrijk ontvangen,
dankbaar zijn en hierdoor God vereren op
een Hem welbehagelijke wijze met eerbied
en ontzag, 29 want onze God is een
verterend vuur.*

Laten we dankbaar zijn en hierdoor God
vereren. Laten we dankbaar zijn voor ons
eerstgeboorterecht: zonen van de Vader!

Door dankbaarheid eren wij de Vader, de
Zoon en de heilige Geest. Dankbaar ook
voor zijn disciplinaire opvoeding. Ja,
danken onder alles, want dat is de wil
Gods.